

Казвам се Виолета Воева.

Родена съм в Бургас, живея в София. Сигурно затова и днес душата ми често пътува с „оня бавен влак“ на Христо Фотев до Бургас, за да се разходи по пясъците на Стария плаж, безцелно да повърви из тесните крайбрежни улици, водещи до Булеварда и Моста и после търпеливо да брой пристигащите кораби на пристанището.

Пиша от дете. Помня, че в часовете вместо да внимавам, в тетрадките си отзад напред правех първите си стихотворни опити. Това продължи и в Университета. Учех история и българска филология и обикновено по време на упражненията, особено по старобългарски език, пишех, редактирах, вместо да уча тринадесетте склонения, трите наклонения и седемте падежа. Интересни ми бяха малката л и голямата ж носовка, защото внасяха в четенето специфично звучене. Опитвах се даже да напиша стихотворение, като употребя думи с двата юса. Бяха безгрижни години, когато се учех да живея.

После животът тръгна наопаки. Почнах да работя като археолог. Пътувах. По цяло лято бях на терен. В раницата си носех кецове, тениски и къси панталони, заедно с „Ангелът на Шартър“ на Атанас Далчев, сонетите на Шекспир, „Пристанище“ на Христо Фотев, стихове на Жак Превер...

Бях все още твърде млада и се надявах на някакъв промисъл отгоре, който да ми посочи как да продължа напред. Търсех упование, което да ми помогне в избора.

Всичко стана неочаквано и за мен самата. В онези години един донос можеше да промени съдбата ти. Не съжалявам, защото тогава разбрах, че той е „знакът“ – колкото и мрачен и заплашителен да беше.

Но тогава точно се почувствах за първи път друга. Започнах да работя в медия. И разбрах, че писането е свобода. Но това не значеше, че постоянно публикувах художествени текстове. Създаването им за мен и досега е мистерия. Все едно да разчитам ритъма на всяко движение на езиците на огъня и после да ги записвам.

Питате дали вярвам в себе си. Всъщност аз съм плах човек, а в делника си - често нерешителна. Но когато трябва да взема съдбовно решение, аз го правя веднага, независимо от цената. Три пъти преживях предателства от приятели, но въпреки това вярвам в тях.

Времето за мен е напълно измислена категория. Аз го усещам не в часовете, минутите и секундите, които преминават, а в разделите с най-скъпите ми хора. И затова някъде писах „виждам гърба на времето”, защото при мен съществува и едно друго глаголно време – „минало време в бъдещето”.

Чувствам се жива, гледайки пейзажите от моя прозорец: когато диханието на липата се изкачва по етажите на въздуха, когато дъждът се нарежда по стъкленото петолиние и чувам звуците му, когато листопадът осветлява нощта, когато падат ябълките от самораслото дърво отпред, когато короната на ореха засияе със снежен нимб.

Тъгата винаги бърза при мен. Опитвала съм да крия сълзите си, като се правя, че имам прашинка в окото. И веднага се сещам за човека, който може и да ме разсмее, и да ме разплаче. Това е само любимият мъж.

Не се чувствам завършена. Има места в мен, в които отделни части отсъстват. Затова празните парчета често се местят, движат се, търсейки възможности да се разположат и да се запълнят с нещо друго.

Старая се да бъде добра майка на сина си и да се справя с предизвикателствата на тийнейджърската възраст. Щастлива съм, че майка ми е до мен.

Домът ми е мястото, от което тръгвам към „моите Италии” – към обичаните места в стара София, към морето и планините, към любимата ми Трявна и Ковачевица, разбира се, и към чужбините.

В този мой живот не виждам ясни успехи. Това, което пиша, са само опити. Някога издадох книжица със стихове – „*Зимно море*”. Сега подготвих ръкопис – „*Свободни като въздуха*” – с есета и стихотворения, без да съм убедена, че е толкова важно те да излязат в книга. Пазарът е пълен със стихосбирки, някои от които остават неотворени. Но вярвам на своя строг и справедлив редактор – поетесата Рада Александрова, която ме накара да погледна с други очи моите текстове. Трябваше да редуцирам сериозно ръкописа, да сменя заглавието и да го пренаредя.

Мечтая си да видя една друга България – с нашите деца, които да не излитат от Втори терминал, за да има още, и още, бял сняг „във

градините,/ където са играели деца.”, както пише Далчев в едно свое стихотворение.

vayaleta.blog.bg

*

Този текст е публикуван за първи път в блога „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“, от Кристина Митева – на 11 април 2014 г.:

<http://www.oneofusshares.com/2014/04/blog-post.html>

*

Виолета Воева е родена в Бургас, но от години живее и работи в София: разпъната между изгревите и залезите, сигурно затова обича да пиши за тях и да ги снима.

Завършва „История“ и „Българска филология“. Работи като археолог, преподавател, редактор, журналист.

Автор е на стихове, есета, статии, интервюта, фотографии, публикувани в книги и различни печатни и интернет издания. Занимава се и с фотография и през 2012 г. прави самостоятелна фотоизложба.

Издаде е досега четири книги с поезия: „Зимно море“ 1997 – „Свободно поетическо общество“, „Свободни като въздуха“ 2014 – ИК „Ера“, „Отворен финал“ 2018 – издателство „Скалино“, „Суфльорът на сънища“ издателство Лексикон – платформа за нова българска литература, с редактор доц. д-р Марин Бодаков.

Нейни стихове са преведени на английски, италиански, испански и руски език.

Снимки – личен архив на Виолета Воева